

KING

18+

*Párizs
Könyvek*

T. M. FRAZIER

T. M. FRAZIER

KING

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

Ajánlás

Charley és Logan részére

PROLÓGUS

King

Tizenkét évesen

**—NA, MI LESZ MÁR, KISKÖCSÖG? MEKKORA EGY HÜLYE BU-
ZI VAGY!**

Már korábban is láttam időnként, hogy a gyerekek egy másik gyereket zaklatnak az iskolában, de soha nem éreztem késztetést, hogy közbelépjek. Ha egy srác nem elég tököcs ahhoz, hogy kiálljon magáért, meg is érdemli, amit kap.

Aznap reggel azonban úgy döntöttem, végleg lelépek otthonról. Anya aktuális pasija már megint bokszsásáknak használta őt. Amikor pedig elé álltam, hogy megvédjem, nemcsak hogy félretolt, de még meg is védte azt a szemétládát!

Azt mondta, hogy megérdemli.

Még bocsánatot is kért.

Tőle.

Utálom, hogy elgyengült, és hagyta, hogy a pasas kezét emeljen rá. Úgy bemosztam volna Johnnak, hogy még mindig ökölbe szorult a kezem, miközben az agyamban a reggeli jelenet játszódott le újra

meg újra. Lehet, hogy nem tudtam volna legyűrni egy felnőtt férfit, de legalább kárt tehettem volna benne.

Így amikor meghallottam a kiabálást az udvaron, dühből cselekedtem, még bőven azelőtt, hogy át tudtam volna gondolni, mit teszek. Mire észbe kaptam, már átugrottam a homokozón, és már szaladtam is az udvar túlsó csücskébe, a focipálya mellett körbeálló kölykök felé.

Magasabb vagyok, mint az osztálytársaim, könnyen átláttam a fejek felett. A kör közepén a Tyler nevű szemétláda állt. Mindig valamilyen zenekaros pólót viselt, aminek le volt tépve az ujja. Egy sovány srácot tartott a gallérjánál fogva, és ököllel újra meg újra arcon ütötte. A srác minden egyes ütésnél felnyögött, elszakadt inge mögül elővillant sovány hasa, amit sárga és lila zúzódások borítottak. Meg tudtam volna számolni a bordáit. Vér csöpögött az orrából a földre. Félrelöktem két lányt, akik lelkesen ünnepelelték a verekedést.

A gyerekek kegyetlenek tudnak lenni.

A felnőttek még inkább.

Odaugrottam Tyler elé, és hátralendítettem az öklömet, majd egyetlen ütéssel mértem a zaklató pattanásos állára, mire az hátrazuhan, a tarkója nekikoppant a járdának. Ez letudva.

Azonnal jobban éreztem magam, pedig a kízó szükség, hogy valami erőszakos dolgot kövessék el, mindig is ott bujkál minden egyes gondolatomban és érzelmemben. Azzal, hogy lecsaptam Tylerre, egy kis időre pislákoló parázssá csillapodott az izzó vágy, hogy az öklömet belemártsam valakibe.

A sovány srác a földön feküdt, és vérző orrát szorította. Aztán elemelte az arca elől a kezét, hogy megvillantsa röhejesen széles mosolyát. Vérral borított fogai alig fértek be a szájába. Nem éppen erre a reakcióra számítottam valakitől, akit épp most intéztek el.

– Nem kellett volna megmentened. Hagytam, hogy néhányszor eltaláljon, mielőtt lenyomom. – A srác hiába rizsázott, minden második szónál elcsuklott a hangja, és könnycseppek szaladtak végig az arcán és a véres száján. A verekedést körbeálló gyerekek szétszéledtek, visszamentek focizni.

– Nem mentettelek meg. – Átléptem felette, majd otthagytam a földön, de mire odaértem a homokozóhoz, utolért.

– Persze, naná hogy nem. Én is simán leszedtem volna. De baszszus, haver, annak a köcsögnek mintha karót dugtak volna a seggébe! – fröcsögte a srác hevesen gesztikulálva, miközben enyhe kocogással próbálta tartani hosszú lépteim tempóját.

– Na ne, és miért van így? – kérdeztem.

– Mert azt akarta, hogy csináljam meg az ő kurva matekháziját. Csakhogy egy dolog biztos: én aztán nem leszek senki nyüves csicskája. Szóval megmondtam neki, hogy húzza el a belét. – A srác orrhagon nyomta, mert próbálta elállítani a vérzést, amihez össze kellett szorítania az orrnyergét.

– Csak annyit mondtál neki, hogy *ezt jól benézted*, és aztán már neked is ugrott? – kérdeztem, bár nem esett nehezemre elhinni, hogy valóban ez történt. Ha nem anyáról és Johnról van szó, a legjobb hülyeségek miatt kezd el a legjobban viszketni a tenyerem.

A srác elvigyorodott.

– Igen, így volt... Aztán még azt is megemlítettem, hogy milyen király már, hogy az apját nem zavarja a tény, hogy a fia kiköpött hasonmása az anyja főnökének a helyi szupermarketben. – Letörölte a földet a horzsolásról a könyökén, majd viharvert szövetnadrágjába törölte a tenyerét. – Samuel Clearwater vagyok. És te?

Megálltam, és felé fordultam. Ő felém nyújtotta a kezét, én pedig úgy döntöttem, hogy viszonzom a gesztust, és kezet fogtam vele.

Ahhoz képest, hogy egy korombeli nyakigláb kölyök volt, úgy beszélt és öltözött, mint egy tata. És mégis, hány tizenegy éves fog egymással kezét?

Samuel Clearwater, ő igen.

– Brantley King – válaszoltam.

– Sok barátod van, Brantley King? – Samuel rakoncátlan kezeszőke tincsei az arcába hullottak, gyászkeretes körmeivel fésülte őket félre.

– Nem. – A többi gyerek nem olyan volt, mint én. Az óvoda első napja óta magányosnak éreztem magam. Miközben mindenki más a mondókák szövegét tanulta, én azon aggódtam, hogy vajon sötétedés után meddig kell még várnom, amíg hazamehetek. Ha túl korán értem haza, a fickó, akit abban a hónapban anya éppen befogadott, nem kímélt senkit és semmit.

Természetesnek éreztem, hogy egyedül vagyok, és idővel egészen megszerettem az érzést. Lehet, hogy én voltam a legnagyobb természetű gyerek az iskolában, de sikerült mindig árnyékként mozognom.

Amíg bajba nem keveredtem.

Aztán már Preppyvel közösen keveredtünk bajba, két hátulgombolós a fiatalkorú bűnözők között.

– Nekem sincs. Sokkal több velük a probléma, mint amennyi hasznom származna belőlük – mondta Samuel majdnem meggyőzően. Visszatúrte a nadrágjába a több számmal nagyobb kockás ingét, vállára igazította a nadrágtartóját, ami rendre lecsúszott onnét, majd elrendezte sárga pöttyös csokornyakkendőjét.

– Hol szerezted a véraláfutásokat? – mutattam az oldalára.

– Láttad őket? – kérdezte elkomoruló arccal, de elhallgattatta a gondolatait, és összeszorította a száját. – Anya halála óta az átkozott

nevelőapámnak komoly problémái vannak. Igazából csak kettő: a sör meg én. A sört legalább szereti. Engem? Nem annyira.

Ezt nem kell bemutatni, csak nekem nem egy mostohaapám van, hanem egy tucat. Más a nevük, más az arcuk, de alapjában véve mindegyik ugyanolyan.

– Hát, kölyök, nem hiszem, hogy Tyler még egyszer ki mer majd kezdeni veled – mondtam, miközben már indultam is a takarásba, a szokásos helyemre, ahol egyedül szoktam tölteni a szüneteket. A szemem sarkából láttam, hogy Tyler az állat tapogatva megy vissza az iskola épületébe.

Seggfej.

– Ennyi? – Samuel ott loholt a nyomomban.

– Mi más kellene még? – Átbújtam egy alacsonyán húzódó faág alatt. Samuel vagy egy fejjel volt alacsonyabb nálam, így gond nélkül átsétált alatta. Amikor már elég messze voltunk a többi gyerektől, meggyújtottam a fél szál cigit, amit a farzsebemben tartottam, az utolsó szál gyufával, amit a cipőmben rejtettem el.

– Kipróbálhatom? – Összerezentem, amikor Samuel megszólalt, azt hittem ide már nem követett.

Átnyújtottam neki a cigit, ő pedig mélyet szívott belőle, majd a következő öt percet köhécseléssel töltötte. Az edzőcipőm talpával elnyomtam a cigit – közben Samuel feje egyre furább lila árnyalatokat vett fel, mielőtt visszanyerte volna szeplős és vérpöttyös sápadtságát.

– Hát ez kurva jó volt, bár én magam a mentolosat preferálom.

Kitört belőlem a nevetés, kétrét görnyedve röhögtem, úgy szorítottam az oldalamat. Samuel nem vett tudomást rólam.

– Hol laksz? – folytatta.

– Hol itt, hol ott. – A válasznak köze sem volt az igazsághoz. Többé nem megyek haza. Az iskola csak egy hely, ahol eltölthetem a napjaimat, ahol le tudok zuhanyozni az öltözőben minden reggel, és ahol ingyen reggelit kapok. Mindaz, ami tényleg az enyém volt, befért a hátizsákomba.

A hátizsák egyáltalán nem volt nehéz.

– Én a Sunny Isles Parknál lakom. Az micsoda egy fos hely! Ha felnövök, a part menti út másik oldalán fogok lakni, egy hatalmas házban, ami hosszú lábakon áll az óceánban, mintha csak a *Csillagok háborújában* lennék.

– Mint azok a cölöpházak?

– Pontosan, mint azok a kurva jó cölöpházak olyan *Csillagok háborúja* módra, ott, az öbölben. – Nézzenek oda, a kölyök egy lakókocsiparkban él, az apja rendszeresen veri, ő meg a jövőjéről álmodik. Én azt sem tudom, hogy a jövő héten mi lesz velem, nem azt, hogy tíz év múlva hol leszek. – Na és te, haver?

– Hogy én? – Kihúztam a zsebkésemet a farmerem dereka mögül, és az épület repedezett vakolatát kezdtem vele piszkálni.

– Mihez kezdesz majd, ha nagy leszel?

Egyetlen dolgot tudtam: azt, hogy mit nem akarok.

– Nem tudom. Az biztos, hogy nem akarok senkinek sem dolgozni. Sohasem rajongtam azért, hogy valaki megmondja nekem, mit csináljak. Szeretek a magam ura lenni, saját magam elintézni a szarságaimat.

– Hú, haver, ez cseszettül izgalmas. De komolyan. Én segíthetek neked. Mi ketten együtt megcsinálhatjuk. Te intézed a szarságokat, én meg segítek benne. Aztán veszünk egy hatalmas *Csillagok háborúja* stílusú cölöpházat, ott fogunk élni, és senki sem fogja többé megmondani azt, hogy mi a tökömet csináljunk!

Samuel elővett egy jegyzetfüzetet a hátizsákjából, és kinyitotta egy üres oldalnál.

– Csináljunk egy rohadt tervet!

Az ötlet, hogy leüljek egy kölyökkel, akit nem is ismerek, és tervezgessük a jövőt, amire eddig nem gondoltam, hülyeségnek tűnt, de mégsem akartam megbántani őt, mert már a gondolattól is összeszorult a szívem, és nem tudtam ezzel az érzéssel mit kezdeni. Végül jobb híján belementem a dologba, és sóhajtva leültem mellé a fűbe. Ő úgy mosolygott rám, mintha már az félsiker lenne, hogy nem zavartam el.

– Ezt nem szúrhatjuk el – folytatta. – Nem lesz *Csillagok háborúja*-házunk, ha egy szállodában vagy egy gyárban kezdünk dolgozni, én pedig nem vagyok az a nagy ötletember. Szóval mindent most kell kitalálnunk. Akinek nincs vér a pucájában, azt félrelökik és át-taposnak rajta. A nagybátyám, aki egy köcsög seggfej, szemétláda, füvet árul. Lophatunk tőle egy keveset, és akkor mi is árulhatnánk. Aztán abból a pénzből már sajátot vennénk, amit ismét eladhatunk.

Samuel egy fekete filctollal firkálni kezdett az oldalra. A lap tetejére felírta, hogy CÉLOK, majd lerajzolt egy cölöpházat, ami tényleg hasonlított arra az izére a *Csillagok háborújából*. Nem tudom a nevét, mert csak az előzeteseket láttam, a filmeket nem. Aztán oda-rajzolt mellé két figurát, feltehetőleg engem és önmagát, aki sokkal alacsonyabb volt nálam. Aztán zöld filctollal dollárjelekkel rajzolta teli az oldalt.

– Szóval? Akkor barátok vagyunk, Preppy?

Eddig még nem volt barátom, de volt valami ebben a mocskos szájú kölyökben, ami megragadta a figyelmem. Kivettem a kezéből a filcket, és elkértem tőle a jegyzetfüzetet. Nem voltak jó jegyeim a suliban, kivéve a művészeti tárgyakat. Vagyis ha rajzolni kellett.

A rajz volt az én mentsváram.

– Baszki! – kiáltott fel Preppy, amikor meglátta, hogyan egészíttem ki a cölöpházat. Preppy feltehetőleg lerajzolta a nagybátyját is, mert az egyik pálcikaember fölé odaírta, hogy *seggfej*. – Kibaszott ügyes vagy! Haver, ezzel kezdenünk kell valamit. Valami művésze-ti izét. Írd bele ezt is a tervbe. Kell találnunk valamilyen hobbit is.

– És mi a te hobbid? – érdeklődtem.

– A hobbid? – Elmosolyodott, mire egy újabb csepp vér szivár-gott ki az orrából, majd hullott rá a Preppyt ábrázoló pálcikaem-berre. Aztán ravaszul bólintott egyet, összeszorította a száját, a hü-velykujját pedig a nadrágtartó vállpántja mögé fűzte. – A kurvák.

Azt hiszem, egész életemben nem röhögtem annyit, mint ezen a napon, miközben azt is megtanultam, hogy a kurvák lehetnek hob-bi is.

– És mi lesz, ha elkapnak minket? – vetődött fel a kérdés rajzo-lás közben.

– Nem kapnak el minket. Annál mi sokkal agyafúrtabbak va-gyunk. Óvatosak leszünk. Terveket szövünk, és tartjuk magunkat hozzá. Senki sem fog az utunkba állni. Senki. Sem a nevelőapám, sem a nagybátyám, sem a tanárok, de pláne nem az olyan segghülye barmok, mint Tyler. Nem nősülök meg, még barátnőm sem lesz. Az egész arról fog szólni, hogy Preppy és King hogyan mászik ki a szarból, ahelyett, hogy elrohadna benne.

– De komolyan, mi lesz, ha elkapnak minket? – kérdeztem. – Nem a zsarukra gondolok, hanem a nagybátyádra, vagy bárki más-
ra, aki hasonló dolgokban utazik, mint amikről most beszéltünk. Ezek kemény fickók. Rossz emberek. Nem szeretik, ha ujjat húz-nak velük. – Első kézből ismertem az efféle alakokat. Nem egy dí-
ler jelent meg nálunk fegyverrel a kezében, hogy megkapja a pénzét.

Anya általában úgy fizet, hogy behívja őket a hálósobájába, és becsukja maguk mögött az ajtót.

Lehet, hogy ez a kölyök csak szívat, de minél többet gondolkozom rajta, annál jobban tetszik az ötlete, egy olyan élet lehetősége, ahol senkinek sem kell megfelelni, ahol nem kell attól félni, hogy mi lesz majd velem, vagy ezzel a puccos kölyökkel, aki ránézésre egy egész életre elegendő bántalmazást elszenvedett már.

Minél többet gondoltam a dolgon, annál vonzóbbnak tűnt az ötlet, hogy amikor felnövök, a magam ura leszek, akivel senki nem mer kikezdeni, akit nem lehet átfejteni, mint szart a palánkon, mígnem teljesen beleéltem magam, és elraktároztam az agyam egy olyan szegletében, ahonnét, az iskolai pszichológus szerint, olyan dolgok hiányoznak, mint *a jó és a rossz közötti különbség felismerése*. De ebben tévednek. Én tudom, hogy mi a különbség.

Csak nem igazán érdekel.

Mert így jár az ember, ha nincs semmije, ami miatt érdekelnie kéne.

Ha komolyan akarom venni azt, amit a kölyök mond, akkor tudnom kellett, hogy nem hagy ott a szarban, ha valami befuccsol, tudnom kellett, hogy ő is éppen olyan komolyan gondolja a tervet, mint amennyire én is kezdtem beleélni magam, így muszáj volt megkérdeznem:

– Mi lesz, ha valaki az utunkba kerül? Ha valaki megpróbálja megfúrni az üzletünket vagy a terveinket?

Preppy a szája sarkához emelte a filctollat, oda, ahol a vér már kezdett megalvadni. Egy pillanatig elgondolkozva meredt a fejem fölé egy pontra, majd megvonta a vállát, és a szemembe nézett.

– Kinyírjuk.

King

NEM SOKKAL AZUTÁN, HOGY KIENGEDTEK A BÖRTÖNBŐL, egy cicust rajzoltam egy cicusra. Az állatot egy nő testére.

Egy cuncit a puncijára.

Kurva vicces.

Az összetákolt tetoválószalonom falai vibráltak a szabadulásom tiszteletére rendezett földszinti buliból felszűrődő zene ritmusára. Az ajtó úgy rázkódott, mintha valaki ütemesen be akarta volna törni. A falakat a padlótól a mennyezetig graffitik és poszterek borították, ami az egész helyiségnek hamis csillogást kölcsönzött.

Az asztalon fekvő alacsony, sötét hajú cafka úgy nyöszörgött, mint aki teljesen be van indulva. Biztos, hogy be van állva, mert egy közvetlenül a pina fölé készített tetoválás kurva fájdalmas lehet.

Régebben teljesen bele tudtam feledkezni a munkába, életem egyetlen olyan szegletébe, amit nem árasztott el mindaz a szarság, amivel nap mint nap szembesülök.

Amikor annak idején néhanapján lecsuktak – igaz, csak rövidebb időre –, két dolog járt az eszemben: a pina és a buli. Most, amikor kiengedtek, az első dolgom az volt, hogy a tetoválópisztolyhoz nyúl-
tam, de már nem éreztem ugyanazt, nem tudtam átadni magam az időleges nyugalomnak, mindegy, mennyire próbálkoztam. Az sem segített mondjuk, hogy az emberek egyre bénább és bénább tetoválásokat kérnek.

Futballcsapatok logói, idézetek olyan könyvekből, amiket nem olvastak el, a kis gengszterpalánták meg könnycseppet akarnak az arcukra. A börtönben a könnycsepp azt jelenti, hogy valaki megölt valakit. Azok a balfékek, akik ilyen tetoválást szerettek volna tőlem, valószínűleg még egy csótányt sem tudtak anélkül eltiporni, hogy zokogva az anyjuk szoknyája mögé ne bújnának.

Az esetek többségében azonban az ügyfeleim – jórészt motorosok, sztriptízes csajok, és olyan gazdag kölykök, akik a part menti út rossz oldalán kötnek ki – szívességekkel fizetnek, így talán lejjebb kéne adnom az elvárásaimon.

Ugyanakkor jó érzés volt itthon lenni. Ami azt illeti, bárhol jó lenni, ami nem bűzlik hányástól és az elpazarolt életek rothadásától.

Attól a naptól fogva, hogy összehozott az élet Preppyvel, az életem kurva nagy sebességbe kapcsol. Imádtam törvényen kívülinek lenni. Abból a félelemből táplálkoztam, amit azok szemében lát-
tam, akik keresztbe tettek nekem. Egyetlen dolgot sajnáltam, hogy elkaptak.

Ha nem a rácsok mögött voltam, akkor huszonhét évem szinte minden egyes napját Logan's Beachen töltöttem, egy isten háta mögötti kisvárosban a Mexikói-öböl partján, ahol a part menti út egyik oldalán élők mindössze arra voltak jók, hogy kiszolgálják az

út túloldalán, a tengerre néző apartmanokban és vityillókban élő gazdagokat. Egy mérföld sem választotta el a lakókocsiparkokat és a lelakott házakat attól a gazdagságtól, aminek az összegyűjtéséhez nem elég egy emberöltő.

A tizennyolcadik születésnapomon vettem egy lepukkant cölöpházat, ami egy dús liget mögött bújt meg. A hozzá tartozó másfél hektáros földterület benyúlt a híd alá. Készpénzzel fizettem a házáért, majd Preppyvel, a legjobb barátommal átköltöztünk a város gazdagabb felébe. Tisztára mintha a *Kaliforniába jöttünk* újraforgatott változata lett volna, csak két fehér csávóval, Floridában.

Álltuk a szavunkat, a magunk urai lettünk, és nem feleltünk meg senki elvárásainak. Azt csináltuk, amit akartunk. A rajzművészetből tetoválószalonná lettünk.

Preppy kurvázott.

Én pedig kefélttem, verekedtem, partiztam, kiütöttem magam, loptam, kefélttem, tetováltam, drogot árultam meg fegyvereket is, loptam, kefélttem. Kicseszett sok pénzt kerestem.

És kefélttem.

Nem volt olyan buli, ami ne lett volna a szám ízének való. Nem volt olyan bula, aki ne indult volna be tőlem, mind úgy emelgette a csípőjét, hogy húzzam már le róla a bugyit. Minden egyes rohadt alkalommal.

Az élet nem szimplán jó volt, hanem zseniális. Én voltam a világ koronázatlan királya, és senki sem baszakodott velem vagy azokkal, akik hozzám tartoztak.

Egy lélek sem.

Aztán minden megváltozott, lehúztam három évet egy szűk, ablaktalan cellában, a betonpanelek között húzódnó repedéseket vizsgálgatva.

Miután befejeztem a lila macska kivarrását, kenőcsöt kentem rá, lefóliáztam, aztán lehúztam a kesztyűmet. Ez a csaj azt hiszi, hogy ez a tetoválás majd bevonzza a pasikat? Szép munka volt, különösen úgy, hogy három éve nem volt tetoválópisztoly a kezemben, de a kedvenc női testrészemet fedti le. Ha én vetköztetném le őt, és meglátnám ezt a tetkót, ketyyósna gondolnám.

Vajon mi lenne, ha megketyyinteném? Ha végre kefélhetnék valakivel, akkor talán felszállna ez a börtön okozta lehangoltság, és végre azokkal a dolgokkal tudnék foglalkozni, amik korábban is érdekelték, és ki tudnám űzni magamból ezt a sötétséget.

Nem küldtem vissza a lányt a buliba, hanem határozottan megfogtam, és magam felé rántottam, majd a hasára fordítottam. Egyik kezemmel a tarkójánál az asztalhoz szorítottam a nyakát, a másik kezemmel pedig kicsatoltam az övem. A nyitott fiókból elővettem egy gumit.

A lány is bőven tudatában volt annak, hogy nem pénzt kérek a tetoválásért, és nem is dolgozom ingyen. A farkam végét odatettem a pinájához, mintegy fizetségül a tetoválásért. A cunciért a puncin.

A franca!

A lánynak csodás teste volt, de néhány percnyi irritálóan túltolt nyöszörgés után már ez sem segített. A farkam kezdett lelankadni. Ennek nem így kéne lennie, pláne nem annyi év után, amíg csak a jobb kezemmel és a képzeletemmel tudtam szexelni.

Mi a fasz van velem?

Két kézzel megfogtam a lány nyakát, és megszorítottam, egyre gyorsabban mozogtam, beleadtam a dühömet minden egyes lökésbe, szinkronban az átszűrődő zene ütemével.

De semmi.

Már azon voltam, hogy kihúdom, és feladom.

Kis híján nem is vettem észre, hogy kinyílik az ajtó.

Kis híján.

Egy babakék szempár meredt rám üres tekintettel. A gödröcskés arcot hosszú, jegesszőke haj keretezte, a telt, rózsaszín ajak pedig fintorra torzult. A lány soványabb volt a kelleténél, és nem volt több tizenhét vagy tizennyolc évesnél.

Úgy nézett ki, mint aki szellemet látott.

A farkam ismét feléledt, rádöbbsentem, hogy még mindig gyűröm magam alatt a barnát. Az orgazmus elképesztő volt, végigszaladt a gerincemen, az élménytől levegőt is alig kaptam. Becsuktam a szemem, beleélveztem a tetovált punciba, majd a lány hátára rogytam.

Mi a tököm volt ez?

Mikor ismét kinyitottam a szemem, az ajtó csukva volt, a szomorú szemű lány pedig eltűnt.

Kibaszott élet! Kezdek megbolondulni.

Kihúztam a barna lányból, aki szerencsére még lélegzett, bár nem volt magánál – nem tudom, hogy a fojtogatás vagy az anyag volt az oka, ami miatt a pupillája a kétszeresére nőtt.

Lerogytam a székre, és a kezembe temettem a fejem.

Rohadtul lüktetett a homlokom.

Preppy nekem szervezte ezt a partit, és a börtön előtti énem már rég kokót szívott volna a sztripperek melléről. A börtönviselt énem azonban csak enni akart, aludni egy jót, meg azt, hogy mind egy szálig takarodjanak haza.

– Jól vagy, főnök? – dugta be a fejét az ajtón Preppy.

– Takarítsd fel ezt a ribancot – mutattam az ájult lányra. A kezemmel beletúrтам a hajamba, a zene lüktetése csak felerősítette a

dübürgést a koponyámban. – És az ég szerelmére, halkítsd le ezt a szart! – Preppy nem érdemelte ki a dühömet, de majdnem szétszakadt a fejem, és képtelen voltam visszafogni magam.

– Meglesz – mondta késlekedés nélkül.

Azzal elsétált mellettem. Nem kérdezősködött a félmeztelen lányt illetően. Könnyed mozdulattal a vállára hajította az elernyedtet. A lány ide-oda ingó karja minden lépésnél nekiütődött Preppy hátának. Mielőtt még kilépett volna az ajtón, visszafordult.

– Végeztél vele? – kérdezte. Alig hallottam a zenétől, amit mondott. Az állával a vállán heverő barna lány felé biccentett, az arcán gyerekes vigyor.

Bólintottam, mire Preppy úgy elmosolyodott, mintha csak azt mondtam volna neki, lehet egy új háziállata.

Beteg állat.

Imádom ezt a kölyköt.

Becsuktam az ajtót, aztán kivettem a pisztolyom és a késem a szerszámosláda legalsó fiókjából. A csizmámba csúsztattam a kést, a fegyvert pedig az övembe dugtam.

Megráztam a fejem, hogy elmúljon ez a ködös érzés. Ezt teszi az emberrel három év börtön. Három kicseszett éven át félig éberem aludtam, miközben barátokat és ellenségeket szereztem.

Ideje, hogy megtartsak néhány barátot és visszakérjek néhány szívességet, mert el kell intéznem valamit, ami sokkal fontosabb, mint az én önző szarságaim.

Van *valaki*, aki sokkal fontosabb.

Majd alszom máskor. Lemegyek és összehaverkodom a motorosokkal. Eddig igyekeztem minden módon kerülni őket, még akkor is, ha a vezetőjük, Bear, olyan, mintha a testvérem lenne. Már vagy ezerszer megpróbált rávenni arra, hogy csatlakozzak a klubjához, de

én mindig visszautasítottam. Olyan bűnöző vagyok, aki szereti magában intézni a piszkos ügyeit, mindenféle szervezett körítés nélkül. Most azonban szükségem volt a motorosok kapcsolataira, és olyan politikusokra, akiknek a döntését és a véleményét meg lehet ingatni egy bizonyos összeggel.

Ezelőtt nem érdekelt a pénz. Szórtam, ahogy csak tudtam, hogy finanszírozzam a *baszok én rá* életstílust. Na de most?

Nem olcsó mulatság lefizetni egy politikust, nekem pedig pénzre van szükségem, lehetőleg minél előbb.

Vagy az életben többet nem láthatom Maxet.

Doe

NIKKI VOLT AZ EGYETLEN BARÁTOM EZEN A VILÁGON.
És mégis rohadtul rühelltem őt.

Nikki egy prosti volt, aki akkor akadt rám, amikor épp egy pad alatt aludtam. Nem sikerült behúzódnom sehová az előző esti eső elől, így álomba vacogtam magam. Ekkor már néhány hete az utcán éltem, és azóta nem ettem egy kiadósat, amióta otthagytam az általam csak Tipitapi Tábornak hívott hajléktalanszállót, ahová valaki bedugott, hogy ott rohadjak meg. Biztos vagyok abban, hogy Nikki épp kirabolni próbált – gondolom, azt hitte, hogy meghaltam –, amikor észrevette, hogy lélegzem.

Őszintén szólva, meglepett, hogy törődött velem, miután tudatosult benne, hogy még pislákol bennem az élet.

Tényleg csak pislákol, de legalább éltem.

Nikki hengert formált egy Post-it lapból, és azzal szívta fel az utolsó adagját egy megsárgult mosdókagylóról, amit nem sok választott

el attól, hogy bármelyik pillanatban leessen a falról. A padlót vécépapír borította, és mindhárom vécében a peremig ért a barna trutyi. A hipó mindent elnyomó szaga marta a szőrszálakat az orromban. Olyan volt, mintha valaki beborított volna több flakon tisztítószert a mosdóba, hogy elnyomja a szagokat, de nem volt kedve ahhoz, hogy valóban ki is takarítson.

Nikki a penészes álmennyezet felé emelte a fejét, és összecsapentette az orrlyukait. Egyetlen neonlámpa pislákoltt zizegve fölöttünk, zöldes fényt vetve a benzinkút vécéjére.

– Azt a kurva, ez milyen jó anyag! – kiáltotta Nikki, majd a földre dobta az üres tasakot. Egy majdnem üres szájfényes tubus pálcikájával még kikaparta azt a keveset, ami volt benne, és kikente vele kicserepesedett ajkát, aztán a kisujjával kicsit elkente a vastagon felvitt szemhéjtust, míg végül elégedetten nyugtázta mosómedvére emlékeztető sminkjét a tükörben.

Lehúztam a csuklóig a pulóverem ujját, és letöröltem vele a koszt a tükrőről. Két dolgot pillantottam meg: egy pókhálószerű repedést a tükrön, mögötte pedig egy lány tükörképét, akit nem ismertem fel.

Világosszőke haj, beesett arc, vérekes, kék szemek, horpadt áll.
Se kép, se hang.

Tudtam, hogy az a lány én vagyok, de ki a fene is vagyok én?

Két hónappal ezelőtt egy kukás talált rám egy sikátorban, ahová szó szerint kidobtak a szeméttel együtt. Az egyik konténer mellett feküdtem a saját vérembe fagyva. Mire kurvára zakatoló fejjel felébredtem a kórházban, a rendőrség és az orvosok már elintézték azzal, hogy elszöktem otthonról, vagy egy prosti vagyok, esetleg a kettő keverékre. A rendőr, aki kihallgatott, nem is próbált úgy tenni, mintha nem undorodna tőlem, miközben azt ecsetelte, hogy

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

feltehetően egy faszfej a kellesténél vadabban dolgozott meg. Már épp ellenkeztem volna, de aztán meggondoltam magam.

Lehet, hogy igaza van.

Egyébként sem volt semminek nagyon értelme.

Nem volt nálam se pénztárca, se iratok, se pénz vagy bármilyen más tárgy, ami az enyém lett volna.

Mint ahogy az emlékeim is elvesztek.

Amikor a hírekben beszámolnak valaki eltűnéséről, az emberek összefognak, és keresni kezdik az eltűnt személyt, a rendőrség jelentéseket ír, a szomszédok pedig néha még gyertyás virrasztást is tartanak abban reménykedve, hogy az eltűnt személy egyszer hazatalál. Arról azonban soha nem esik szó, hogy mi van akkor, ha senki sem keresi az eltűntet, ha a családtagok nem tudják, nincsenek... vagy nem érdekli őket.

A rendőrség először az eltűnt személyek állami, majd az országos adatbázisát is átnézte, de nem találtak semmit. Sem az ujjlenyomatot, sem az arcom nem illett egyik esethez sem.

Rá kellett jönnöm, hogy hiába nyilvánítottak eltűnt személlyé, valójában nem hiányzom senkinek. Legalábbis annyira nem, hogy ennek bármilyen látványos jelét adná. Nem kerültem be az újságba, a tévébe, nem siránkoztak a családtagok azért, hogy épségben térjek haza.

Lehet, hogy az én hibám volt, hogy nem kerestem senki. Lehet, hogy akkora seggfej voltam, hogy mindenki ünnepezt, amikor leléptem.

Vagy elmenekültem valahonnét.

Vagy leúszttattak a folyón egy mózeskosárban.

Halványlila fogalmam sincs. Bármilyen előfordulhat.